

Actrice Joke Devynck maakte in opdracht van Bronks 'Anna', een jeugdvoorstelling over rouw.

Wouter Hillaert, De Standaard maandag 23/01/2012

Waarom is een gele roos geel? 'Ze heeft alle andere kleuren opgezogen en alleen het geel teruggekaatst.' Het is een van de slimme gedachten van Anna, het achtjarige titelpersonage in het regiedebuut van actrice Joke Devynck (*Het goddelijke monster*).

Zelf is *Anna*, een opdracht van Bronks, allesbehalve een gele roos. Het is meer een veelkleurige bloemenwei. De voorstelling weerspiegelt zowat alle ongeschreven verwachtingen die aan jeugdtheater worden gesteld.

Ze moet kinderen én hun ouders aanspreken: Devynck integreert een absurde dialoog over seks, van 'puree-' tot 'concentratieseks'. Ze moet een treurig thema bespreekbaar maken: Anna is dood, waardoor *Annagaat* over afscheid en verlies. Ze moet ook de kracht van de verbeelding uitspelen: Devynck en haar tegenspeelster Eline Kuppens knutselen een colafontein, schermen met hun schaduw, dollen rond hun boomhut.

Al die verschillende kleuren doen samen meer denken aan een schilderspalet dan aan een schilderij. De scènes en dialogen voelen als toetsen, aanzetten naast elkaar. Een vaste hand maakt daar één noodzakelijke keuze in, maar zo heeft Devynck noch geschreven, noch geregisseerd. De losse vegen mogen blijven bestaan. *Anna* is theater als actionpainting.

De gele rozen op de scène zijn de personages: Joske en Zina, die Anna ooit haveloos aantreffen op straat en vrienden werden. Het zijn bloemen van kinderen. Ze slopen de werkelijkheid op en gaan ertegenin of aanvaarden ze. Dat vormt hun aparte coloriet.

Zina (Devynck) is de realist: praktisch, zorgzaam, in het volle besef van de dood van Anna. Joske (Kuppens) daarentegen is de creatieve dromer: zij ontwerpt liever haar eigen realiteit in haar hoofd. Volgens haar is Anna gewoon naar Afrika. Op leeuwen gaan jagen.

Samen hebben ze iets van de volwassene en het kind. Ze zijn tot elkaar veroordeeld in hun anderszijn, maar ook in hun rouw. Ze zullen clashen en elkaar weer vinden. Die tegenkleuren tekenen ook het spel van beide actrices. Devynck acteert meer ingetogen, minder sterk uit de verf. Kuppens pakt van nature expressiever uit en haalt spontaan de lach weer binnen.

Het mengt zich mooi, uiteindelijk. *Anna* is een voorstelling die wel erg breed bezaaid is met gekke scènetjes en ideeën rond de confrontatie tussen wil en wereld, maar ook in een wildgroei vallen er altijd mooie rozen te plukken.

Op 25 jan en 12/2 in Bronks (02/21.999.21), tussenin op reis.